

El drama de les Camèlies o el mal que fa el teatre

Jordi Teixidor

El drama de les Camèlies o el mal que fa el teatre

[Fragment del «Quadre segon: l'orgia»]

Gelabert està escollint un disc.

Gelabert: Casori, casori, la dèria d'aquestes meretrius, el casori! (*Ha posat el disc, canta.*) Ah, una música sublim, *n'est-ce pas?* Doncs bé, aquest és el mal: recordem la música i oblidem el significat del drama. Adorables fembres, la funció que acabem de presenciar en el marc resplendent del nostre Liceu no us ha instruït, els vostres caparrons no han copsat la lliçó. Què demostra, la Traviata? Molt senzill: hi ha coses sagrades, dames de virtut distreta, que us són prohibides.

Albertina: Gelabert, sou un trapella.

Gelabert: Demaneu sedes i catxemires, *pendentifs*, tardes al Ritz, vespres al Liceu, nits de desenfrè, un coupé, tot el que us passi pel cap. Però si penseu dur-nos a l'altar, *perdez toute espérance!*

Sofia: Malvat! Deu anys, gairebé, de fer-li els vicis, la bugada i els tres àpats de cada dia... I pensar que amb un simple sí pujaria de rosegando a legítima... Si fossis un home d'honor...

Gelabert: Ho sóc, *ma chérie*, i deixaria de ser-ho en el moment mateix de cedir a la teva obstinació.

Carlota: Gelabert, prou d'impertinències. És de mal gust.

Gelabert: La veritat és impertinent, *excusez-moi*.

La Cinta entra un moment.

Cinta: Ep, quiet i parat! (*Crida.*) El Senyoret Ferran Colldeforns!... Au, ara ja pot entrar.

L'Amadeu va a rebre en Ferran.

Amadeu (*a part*): Trigaves... Saps el paper?

Ferran (*a part*): L'acte primer, de dalt a baix.

Amadeu: Endavant, doncs. Gent, heus aquí el nou confrare.

Queralt: Jove, si sou incondicional de la xefla, partidari del dret de cuixa i addicte al Dom Pérignon, la congregació us rep amb els braços oberts.

Amadeu: Sofia, Albertina, Gelabert, el comte, ja t'he parlat de tots. I per fi... divina Carlota, aquí el teniu.

Ferran: Senyora, sóc el vostre esclau.

Carlota: Ferran, benvingut... us esperava... he cregut tant en vós!

Ferran: No us trobeu bé, senyora? La meva presència us altera, potser?

Carlota: Perdoneu-me, sou tan semblant a la idea que de vós m'havia fet...

Gelabert: Amic Ferran, ¿sou potser parent del senyor Coldeforns, fabricant de mitjons a Calella?

Ferran: És el meu pare. El coneixeu, per atzar?

Gelabert: El vaig conèixer fa temps, i també la vostra mare, una persona molt amable... *Salut*.

Ferran: Va morir fa tres anys.

Gelabert: Perdoneu que us hagi recordat aquest dolor.

Ferran: Sempre se'm pot recordar la meva mare. Els afectes grans i purs tenen això de bo, que després d'haver-los sentit, queda el goig de recordar-los.

Carlota, a part i en veu baixa, ha recitat la mateixa rèplica de Ferran.

Ferran: És la resposta que esperàveu?

Carlota: Déu meu, és el paper d'Armand Duval!

Gelabert: *Salut, monsieur...*

Queralt (*colpeja la copa*): Congregants, atenció! Havent comprovat que tenim quòrum i ànsies de barrila, podem obrir la sessió amb un brindis. Ompliu doncs les copes i delegueu-me les funcions d'oficiant.

Albertina: Això mateix, un brindis.

Queralt: Gelabert, fora músiques, la solemnitat del moment exigeix silenci.

Es fa el silenci.

Queralt: Aquesta nit en què, gràcies a qui sap qui, recuperem la magna sacerdotessa de l'amor, el símbol vivent del luxe, la disbauxa i el plaer carnal, alço la copa per tots nosaltres i proclamo, un cop més, la divisa de la nostra molt il·lustre confraria dels cràpules: a xingar, que el món s'acaba!

[Estrenada en format de telefilm el 20 de juny del 1983, dins del cicle «Autors Catalans», de l'espai *Teatre*, de TVE, amb direcció i dramaturgia de Roger Justaferrè.]